

mysleše sebi Jan. Hdyž pak Bětcyna na wšě wołanje přecy njepřińdže, da so hólčk skónčnje do płačkow, a runjež Jan wšo móžne z nim činješe, zo by jeho tróštował, njeda so tola na žane wašnje změrować. Jan nošeše jeho nutř a won, pokazowaše jemu wšo, štož tam w swojej khěžcy měješe, a sadži jeho skónčnje k Wjelkej, zo byštaj sebi hrałoj. Tu drje so Wjacław na Wjelka wusmja a zawoła: „Sultane“, bě tež widžeć, zo by jemu rady do kosmateje kože zajěł, ale hdyž so Wjelk po zdaću hańbowaše, so z tajkim pachołkom nasadźować, a tohodla na njeho njedziwaše, rozhněwa so z nowa a wołaše hišće bóle hač prjedy. Na posledku pak zasy z mučnosću wusny, a Jan wodychny trochu wolóženy.

„Sebi woprawdže njebych myslil, zo je džěci pěstonic tak ćežke džěło; to bych so tola skoro radšo z třomi njepřećelemi bil. Nazajtra dyrby do wsy pohladać hić, hač mi nictó małego čłowjeka wotewzał njeby. Při mni so jemu njelubi, a to drje najskerje tež lěpje njebudže.

Na to dóńdže Jan mjelčo won, hdžež měješe hišće něštožkuli činić, a za khwilu wróci so zasy do jstwy. Tu sedžeše potom nimale cyłu nóc bjez spanja, stražujo swojeho lubuška, małego Wjacławka.

